שלושה נסיכים

הודו

לפני שנים חי מלך והיו לו שלושה בנים, כל אחד טוב מהשני, כולם טובים, אמיצים, חכמים ונבונים.
כשהמלך הזדקן, רצה לבלות את ימיו האחרונים כנזיר במתקן מקודש, והתחיל לחשוב למי מבניו להשאיר את הממלכה. חשב הרבה זמן אבל לא יכול היה להחליט כי כל אחד משלושת בניו היה ראוי לרשת את כס המלכות.
ואז המלך אסף את יועציו והתחלק אתם בלבטים שלו.
"לכולכם ידוע כי בממלכתנו הנתינים חיים בשלום וברמת חיים טובה" אמר "ואני הייתי רוצה להתרחק מבעיות הממלכה, אך אינני יכול להחליט איזה משלושת בניי למנות במקומי, איזה מהם ידאג לעם כמו שאני דואג. ולכן אני מבקש מכם: תערכו מבחן לשלושת הבנים שלי, ואחר כך אמרו לי את מי מהם הנכם רוצים לראות במקומי."
זמן רב דנו היועצים ובסוף החליטו כיצד למצוא את הנסיך המתאים. הם ייתנו להם כספים, כמות זהה לכל אחד, וישלחו אותם לארצות נכר. מי מהם ינצל את הכספים בצורה הטובה ביותר, זה ישב על כס מלוכה של אביו.
המלך הסכים לרעיון, ותוך מספר ימים הנסיכים יצאו לדרך. הם עלו לספינה והפליגו בים. הם שטו זמן רב וכשראו חוף, נחתו עליו. כאן שלושת הנסיכים נפרדו ונדברו להיפגש באותו המקום בדיוק אחרי שנה.
שני האחים הגדולים התכוונו לעסוק במסחר כדי להתעשר, והלכו כל אחד לכוון אחר. והאח הצעיר לא ידע במה לעסוק ולכן רק הלך הלוך ושב לאורך חוף הים. הוא הלך זמן רב ותוך כך התחיל להתעצב.
התיישב על אבן גדולה, נזכר בבית הוריו ונפלו פניו.
אך פתאום ראה לפניו אדם זקן, לבוש כמו נזיר.
"מאין באת, איש צעיר, ולאן רצונך להגיע?" שאל האיש.
הנסיך אמר לנזיר שהביאו אותו למקום זר, ואינו יודע מה לעשות כאן. הנזיר הקשיב לו ואחר כך אמר "יש לי רק עצה אחת לך, בחור צעיר, אבל אינני יודע האם היא מתאימה לך. זו עצה טובה רק למי שלא חומד כסף. אם אינך מחפש רווח, הרי שתקבל את הכל שרק תרצה."
"אעשה כל מה שרק תגיד לי" ענה הנסיך.
"טוב. אז בכסף שיש לך קנה גרעיני תבואה ועשה מהם ערמה גדולה כאן, על החוף. ואז, מדי יום בבוקר ובערב קח מהערמה חופן גרעינים וזרוק אותם לים. במשך

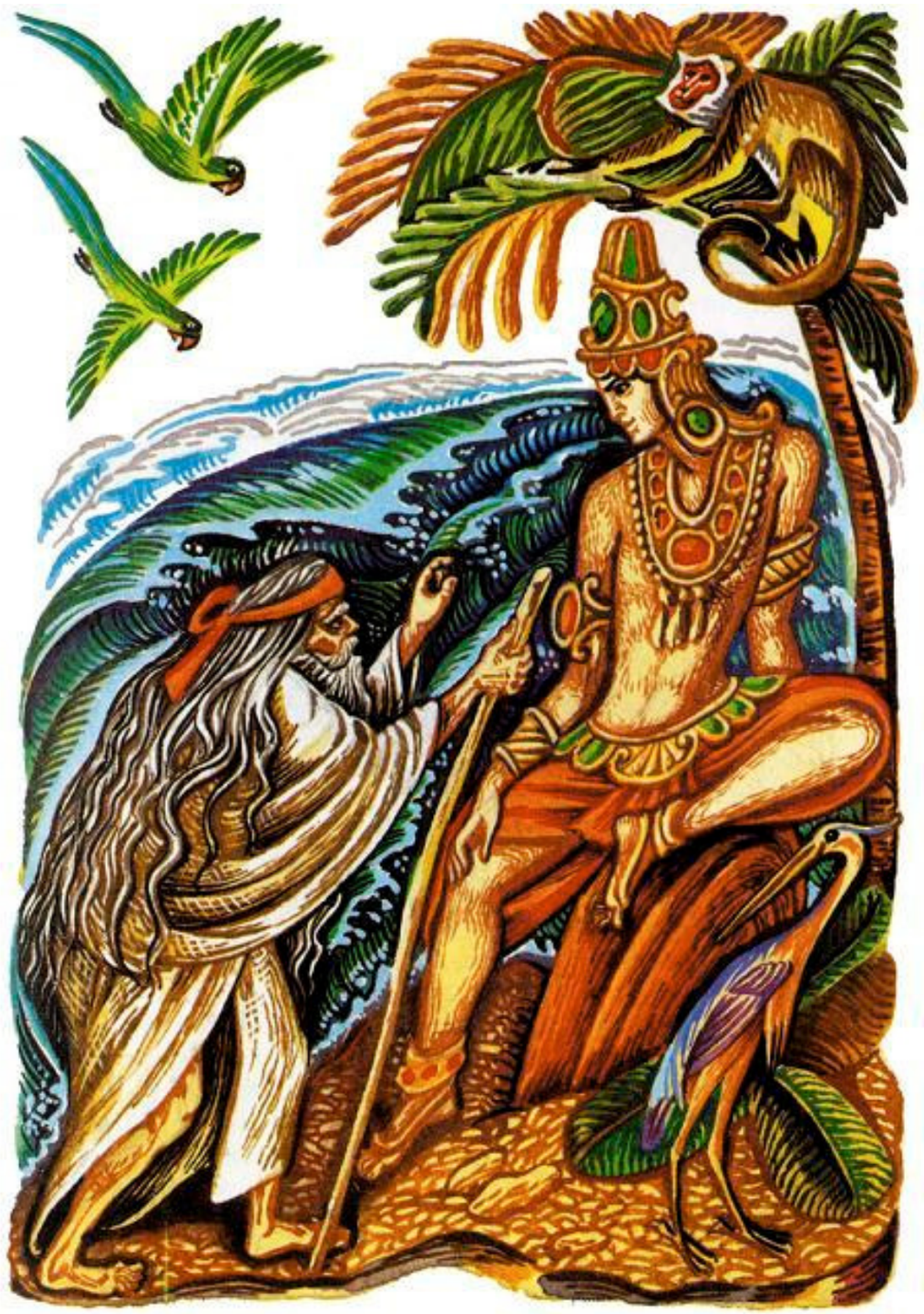

הזמן יאזלו הגרעינים אבל אתה אל תלך מכאן. תמתין בסבלנות."
כך אמר הזקן ונעלם כאילו לא היה.
הנסיך שמע בעצת הנזיר וקנה גרעינים בכל הכסף שהיה לו, עשה מהם ערמה גדולה על חוף הים ולידה העמיד את האוהל שלו. מדי יום זרק לים שני חופני גרעינים, ומחופן גרעינים אחד עשה לעצמו ארוחה.
ערמת הגרעינים נעשתה כל יום קטנה יותר ויותר, והגיע יום שכל הגרעינים אזלו ולנסיך לא נשארה אפילו פרוטה כדי להשביע את רעבונו. הוא התיישב על החוף והתחיל להיאנח "איזה טיפש אני! חבל שעזבתי את ביתי! חבל שהאמנתי לנזיר וסתם בזבזתי את כספי. ברור לי כי אינני מתאים להיות מלך אם לא אוכל לדאוג אפילו לעצמי." הוא החליט שלא יישאר במקום זה יותר, נכנס לאוהל שלו ונשכב לישון כדי לנוע למחרת.
אבל בינתיים דגי הים וחיות ים אחרות לשווא חיכו לאוכל שהיו רגילים לו. הרי כבר זמן רב, מיום שבו הנסיך התחיל לזרוק גרעינים לים, כל חיות הים באו לאכול בחוף זה. אך הפעם לא קיבלו גרעינים. יחד עם הדגים המודאגים הגיע לקרבת החוף גם השליט של כל חיות הים. הוא שמע שזו הפעם הראשונה אחרי זמן רב שהנתינים שלו לא קיבלו גרעינים. ושליט החיות הים

התחיל לשאול "מה קרה? חצי שנה האכילו אותנו. מדוע הדבר הסתיים היום? אולי אנו בעצמנו אשמים בכך? אמרו, האם גמלנו לאלמוני שהאכיל אותנו עבור הנדיבות שלו? האם הוא קיבל מאתנו דבר מה בתמורה?"
"לא, מלכנו!" במקהלה ענו כל הנתינים של שליט חיות הים "לא גמלנו לו בדבר!"
"עכשיו הבנתי מה קרה" אמר המלך "היינו כפויי טובה ועל כך נענשנו. צריך לתקן את הטעות שלנו. אז הנה מה שאני מצווה לכם: כל הנתינים שלי, דגים, צבים, סרטנים ואחרים, תתחילו לחפש ולאסוף פנינים יקרות על קרקעית הים ועד הבוקר תביאו אותן לנדיב שלנו."
לפי צו מלך חיות הים חיפשו כולם פנינים ושמו אותן ליד האוהל של הנסיך. כל הלילה עלו בים גלים מנחילי דגים הבאים עם הפנינים היקרות.
בבוקר העיר את הנסיך רעש הגלים והוא ראה ליד האוהל שלו ערמה גדולה של פנינים נהדרות. הנסיך הבין מדוע הגיע אליו האוצר הזה. הוא שמח מאוד והחליט "לשווא בכיתי על גורלי המר. עכשיו אשאר כאן ואמתין עד שיחזרו האחים שלי."
חלק מהפנינים הוא מכר ותמורתם קנה גרעינים. ועכשיו חיות הים התחילו לקבל יותר מזון מאשר קודם. אחר כך קנה הנסיך גללי פרות וגמלים ובכל עוגת גללים טמן פנינה.
עברה שנה והאחים הגדולים חזרו. אחד מהם סחר בבדים במשך כל השנה והצליח לאסוף רכוש רב. האח השני פתח חנות מכולת גדולה וגם הוא הרוויח סכומי כסף טובים. כשראו שלאח הצעיר שלהם אין דבר מלבד גללי פרות וגמלים, התחילו לצחוק בקול.
"איזה טיפש אתה. אפילו לא חסכת מה שקיבלת בהתחלה. איזה אוצר הוא הגללים שלך?"
שלושת הנסיכים עלו שוב על הספינה שלהם, כל אחד עם הרכוש שלו, ויצאו לדרך הביתה. במשך כל הדרך צחקו האחים הגדולים מהאח הצעיר, כשראו איך הוא מסדר את הגללים שלו על הספינה ושומר עליהם.
במשך ההפלגה אזלו כל עצי ההסקה על הספינה, ולא נשאר במה לבשל את הארוחות. ואז האחים ביקשו מהאח הצעיר שיתן להם מהגללים להסקה. הצעיר מסר כמה גללים, אך קודם הוציא מהם בחשאי את הפנינים.
"אז בכל זאת יש תועלת כלשהי לאוצר שלך" לעגו האחים.
בבית קיבלו את הנסיכים בשמחה רבה. הובילו אותם אל חצר הארמון ושם האחים התחילו לספר איך חיו בארצות נכר ואיך הצליחו להרבות את הכספים שלהם.

האחים הציגו לפני המלך וכל המכובדים את הרכוש שצברו.
הגיע תורו של האח הצעיר. כשהמשרתים הביאו ערמה גדולה של עוגות גללים הקהל התחיל לצחוק.
"קל לשבח את מה שיפה למראה ומסנוור עיניים בברק" אמר האח הצעיר "אך יש בעולם דברים שלא מושכים את המבט אך טומנים בתוכם דברים יקרי ערך."
ובמילים אלה התחיל הנסיך לשבור את הגללים ולהוציא מהם את הפנינים. בתדהמה הביטו יועצי החצר איך לפני המלך עולה ערמת פנינים מובחרות, והרבה זמן לא הצליחו להתאושש מהפליאה.
ואז הנסיך סיפר כיצד הצליח להשיג את האוצר, וכולם הבינו שהצעיר הזה לא רק נבון אלא גם לא אנוכי.
"כן! בן!" במקהלה קראו היועצים והמכובדים "כזה צריך להיות המלך החדש שלנו!"
תוך ימים אחדים הוכתר הנסיך הצעיר וישב על כס המלוכה. הוא לא נעלב מלעג של האחים אלא מינה אותם לתפקידים מכובדים. מאז כל הממלכה חיה בשלום, בשמחה ובאושר.